Hans Werdmölder

De zaak-Ridouan T.

De loopbaan van een topcrimineel

2023 Prometheus Amsterdam

Eerste druk oktober 2023
Tweede druk oktober 2023

© 2023 Hans Werdmölder
Omslagontwerp Jan van Zomeren
Omslagbeeld Petra Urban
Foto auteur Matty van Wijnbergen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 5551 3

'Hard geweld – daar zijn we helemaal niet op bedacht, omdat we in beslag worden genomen door onze goede bedoelingen en onze humanitaire zoetsappigheid, omdat we vervuld zijn van het idee dat de wereld zich voegt naar onze parmantige denkbeelden over tolerantie en vrijheid. Zo gaat dat in onze polder.'

Jaffe Vink, in: *Hollandse Stellingen*,
Uitgeverij Augustus, september 2008.

Inleiding

De villa in Dubai werd wekenlang in de gaten gehouden. In de nacht van 16 december 2019 valt een tiental zwaarbewapende agenten het verblijf van een compleet verraste Ridouan Taghi (42) binnen. Een rechercheur van het Dubaise arrestatieteam zegt erover: '*We braken de deur van de villa open en daar zat hij met zijn vriendin op de bank naar de tv te kijken. Ze waren aan het roken en drinken.' (…) 'Taghi raakte in paniek toen hij ons zag. Hij probeerde nog te vluchten, maar de jongens hadden hem snel onder controle.'* De arrestant werd met zijn buik op de grond gelegd. De rode wijn die hij aan het drinken was, liet vlekken achter op het tapijt. De meest gezochte man van Nederland was eindelijk gevonden en hij leek het zelf nauwelijks te kunnen geloven. Taghi was totaal in shock. Hij had nooit gedacht dat iemand zijn schuilplaats kon vinden. Ook zijn vriendin werd gearresteerd. Het bleek om een Aziatische vrouw te gaan, uit welk land zij kwam was niet duidelijk. Bij zijn arrestatie erkende Ridouan Taghi zijn identiteit en hij gaf aan dat hij met andermans paspoort in Dubai was aangekomen.

De vrijstaande villa werd na de inval volledig overhoopgehaald. Overal lagen spullen, vooral veel kleding. In een kast lag een stapel Nederlandse tijdschriften; *Nieuwe Revu's* en *Panorama's* met koppen van misdaadverhalen op de omslag. Wapens werden er niet gevonden, wel grote hoeveelheden geld. *'Onder de kussens van de bank vonden we een half miljoen dirham (zo'n 125.000 euro),'* vertelt een rechercheur. Verder neemt de politie veel laptops en cryptotelefoons in beslag. '*Alle apparaten en telefoons die in zijn huis zijn aangetroffen zijn naar een forensisch lab gebracht,'* vertelt Saeed Abdullah, in Dubai hoofd van de afdeling die belast is met de opsporing van zware criminelen. *'Alle apparatuur wordt uitgelezen, dus over de inhoud valt nog niks te zeggen.'* Of de Nederlandse overheid de telefoons en laptops in handen krijgt, was toen nog onduidelijk.

Taghi verklaarde de agenten dat alle beschuldigingen tegen hem vals zijn. Het gaat er bij zijn ondervraging stevig aan toe. Taghi zegt er zelf over: *'Op het politiebureau hebben ze me 72 uur wakker gehouden en chemische middelen toegediend. Ik ben geslagen en geschopt, in mijn gezicht en op andere plekken. Ook had ik strakke wraps om mijn enkels en handen en een plastic blinddoek voor mijn ogen. Ook Marokkaanse agenten werkten hieraan mee.'* Chef van de recherche Saeed Abdullah liet de pers weten: *'Taghi zei dat hij als een gevangene leefde. Hij was weliswaar aangehouden, maar dat was misschien wel beter dan leven in angst. Nu had hij rust.'*

Drie dagen na de inval en aanhouding wordt Taghi als ongewenste vreemdeling het land uitgezet. In een speciaal gecharterde privéjet wordt hij naar Eindhoven gevlogen en van daaruit per helikopter naar de Extra Beveiligde Inrichting (EBI) van

Vught gebracht. Zijn raadsvrouw Inez Weski sprak later van een ontvoering, niet van een rechtmatige uitlevering. De meest gezochte crimineel van Nederland, een zeer succesvolle internationaal handelaar in cocaïne en mogelijk opdrachtgever van een groot aantal moorden, zat na een jarenlange klopjacht eindelijk in Nederland achter de tralies.

Wie is Ridouan T.? In de media wordt Ridouan Taghi, een beetje overdreven en misschien ook wel misplaatst, de 'Pablo Escobar van de Lage Landen' genoemd. Ik ken hem niet persoonlijk, want Taghi laat zich niet interviewen door tata's, blanke kaaskoppen. Ook wil hij absoluut niet dat zijn criminele compagnons zijn naam noemen tijdens verhoren. Daar staat de doodstraf op. Degenen die tijdens de rechtszaak wel iets over hem willen zeggen, noemen hem niet bij naam, maar duiden hem aan met de code 26C. Dat is zijn speciaal gepreparеerde telefoon. Toch leren we Ridouan Taghi indirect kennen, mede dankzij duizenden onderschepte cryptoberichten. De politie mag het kraken van berichten niet zomaar doen. Daar moeten goede gronden voor zijn en er is toestemming nodig van de onderzoeksrechter. Aangezien het niet gaat om communicatie tussen een advocaat en verdachte kan het OM van deze berichten gebruikmaken. Voor justitie is het een ware goudmijn. Het is echter niet eenvoudig om ze ontcijferen, mede omdat de verdachten zich bedienen van verschillende bijnamen. Het zijn puzzelstukjes en dat vereist klassiek recherchewerk.

Sinds zijn arrestatie in Dubai in december 2019 heeft hij zich steeds op zijn zwijgrecht beroepen, op enkele persoonlijke ontboezemingen na tijdens het eerste verhoor in Nederland. In

zo'n sociaal verhoor willen de rechercheurs een klik maken met de verdachte, want tot dan toe kennen ze hem alleen van naam en van papier.

Hoewel Taghi voor het eerst in een grote strafzaak voor de rechter staat, is zijn publieke status te vergelijken met die van criminele kopstukken als hasjbaron Bruinsma, de ongrijpbare crimineel Hillis, drugshandelaar Mink Kok en Heineken-ontvoerder Holleeder. Als hoofdverdachte in de Marengo-strafzaak, een van de grootste strafzaken in de Nederlandse geschiedenis, is Taghi onmiskenbaar uitgegroeid tot de meest bekende crimineel van het land.

Ridouan Taghi is op 20 december 1977 geboren in Beni Selman, een dorp in het noorden van Marokko. Volgens Taghi is dat een foutje: hij is geboren in Tétouan, maar twee dagen later pas aangegeven in Beni Selman. Hij is twee jaar oud als zijn ouders met hun vier kinderen naar Nederland vertrekken. Dat was in 1980. Ze komen te wonen in een galerijflat te Nieuwegein, in de jaren zeventig een snelgroeiende gemeente vlak bij Utrecht. Omdat er maar vier of vijf Marokkaanse gezinnen in Nieuwegein wonen, leert Taghi naar eigen zeggen al snel Algemeen Beschaafd Nederlands. De familie Taghi verhuist in de tweede helft van de jaren tachtig naar Vianen, op nog geen half uur fietsen van Nieuwegein. In dit oude vestingstadje wonen veel meer Marokkaanse migranten. De meesten werken daar in de betonindustrie, bij de firma Bonna.

Taghi's ouders krijgen in Nederland nog eens zeven kinderen. In Vianen raakt de jonge Taghi bevriend met jongens van veel verschillende etnische achtergronden. Kennelijk lukt het met de integratie in de Nederlandse samenleving redelijk goed. In het

sociaal verhoor vertelt Taghi dat het hem als kind uit een groot Marokkaans migrantengezin moeite kost om bij een voetbalwedstrijd partij te kiezen voor Marokko of voor Nederland. Hij is niet de enige.

Het gezin Taghi telt uiteindelijk elf kinderen; acht zussen, Ridouan, een oudere en een veel jongere broer. Sommige familieleden, onder wie zijn twee jaar oudere broer Morad, zijn vijftien jaar jongere broer Jamal en zijn vier jaar jongere zus Nora zijn ook crimineel actief. Sinds 2018 zitten Morad en Jamal in Marokko vast vanwege hun betrokkenheid bij een vergismoord in Marrakesh. Vader Taghi is overleden, zijn moeder leeft nog. Zus Nora wordt ervan verdacht hand-en-spandiensten te hebben verleend aan haar broer. Dat geldt ook voor één andere zus. De naam van Nora kwam in 2015 in beeld tijdens het politieonderzoek 26Koper, het eerste onderzoek waarin de naam Taghi viel. Vanwege gebrek aan hard bewijs zijn beide zussen niet gearresteerd. In het Marokkaans-Nederlandse criminele milieu ligt het zeer gevoelig dat Ridouan Taghi zijn zussen zou hebben ingezet voor zijn criminele activiteiten. Dat wordt gezien als een faux pas.

Mijn interesse en betrokkenheid bij het onderzoek naar de levensloop van Marokkaanse criminele jongeren is gewekt aan het begin van de jaren tachtig. Ik ben toen begonnen met mijn participerende onderzoek naar het wel en wee van een groep Marokkaanse en Nederlandse criminele jongens in de Amsterdamse wijk De Pijp. In pleisterplaats 't Pandje, een soort clubhuis, stond ik achter de bar en was ik actief als jongerenwerker en hulpverlener. Voor een aantal jongens was de jeugdbende een opstap naar een criminele loopbaan. Dat was in 1983, Ridou-

an was toen zes jaar oud en woonde in Nieuwegein. De jongens van mijn onderzoeksgroep waren tussen 1962 en 1967 geboren. Een groot deel was afkomstig uit de Rifstreek in het noorden van Marokko. Het waren jonge gasten, met een hoog status- en eergevoel. In een conflict zullen deze jongens nooit een stap terugzetten en ze laten zich ook niets voorschrijven door het Nederlandse gezag. Zij waren in zekere zin de Amsterdamse voorlopers van Ridouan Taghi, maar niemand uit deze groep heeft de statuur van Taghi weten te bereiken. Dat geeft aan dat Ridouan Taghi toch een geval apart is.

'De Kleine' uit Vianen, zoals zijn bijnaam luidt, is het gezicht van een nieuwe generatie drugscriminelen. Die zijn keihard en gaan over lijken. In Amsterdam staat dit type jongeren bekend als de Mocro Maffia, maar die term dekt niet helemaal de lading. In de groep rond Taghi zijn behalve Marokkanen ook enkele Surinamers actief.

Taghi komt pas vrij laat, zo rond 2015, bij de politie in beeld, als hij al tegen de veertig loopt. Hij wordt gezien als de leider van een extreem gevaarlijke groep criminelen. Dat mag opmerkelijk heten voor een verdachte die zo lang onder de radar van politie en justitie is gebleven. In 2018, mede als gevolg van een dramatische vergismoord in Marrakesh, slaat hij op de vlucht.

Op 20 december 2019 zit hij, op zijn 42ste jaar, dan toch als meest gezochte crimineel van het land, in de EBI te Vught. Op een foto zien we een bleke man. Verwilderde krullen op zijn hoofd, een baard met plukken grijs haar en de lippen stijf op elkaar. De guitige blik, die we van een zeldzame foto van de ver-

dachte kennen, is verdwenen. Zijn lichaam is gebutst en hij heeft een blauw oog, mogelijk veroorzaakt door de vele stompen en klappen die hem zijn toegediend door zijn ondervragers in Dubai. Van zijn gehavende gezicht valt de vraag af te lezen: wat gaat er nu met mij gebeuren? Zijn advocaat Weski vond dat hij eruitzag 'als een gevangen hert'.

Het al eerder genoemde sociaal verhoor, een soort audiëntie in de gevangenis, vindt plaats op een zondag in januari 2020. De hasj- en cocaïnebaron die vele tonnen Marokkaanse cannabis en Zuid-Amerikaanse cocaïne heeft binnengehaald, laat zijn verhoorders weten dat hij minder is gaan roken en nog nooit cocaïne of ecstasy heeft gebruikt. Zo nu en dan rookt hij een joint of drinkt een glas wijn. Met zijn typerende hoge stem zegt hij: *'Ik ben geen goede moslim als het om wijn gaat.'* Verder heeft hij niets te melden.

De klopjacht op Ridouan Taghi was succesvol afgerond en de rechtszaak kon in het voorjaar van 2021 eindelijk beginnen. Hij wist ook al wat hem boven zijn hoofd hing. *'Geef mij maar levenslang,'* liet hij op de eerste zittingsdag aan de rechter weten.

Taghi als meest gezochte crimineel was echter nog lang niet uitgespeeld. Hij zette zijn criminele activiteiten vanuit de EBI in Vught gewoon voort. Er werden plannen gesmeed voor nieuwe moorden en een ontvluchting. Als gedetineerde in de EBI zou hij nog vele malen het nieuws halen. Twee opeenvolgende advocaten van hem kwamen in de problemen. Zijn advocaat en neef Yoessef zit een celstraf van 5,5 jaar uit, terwijl de 'topadvo' Inez Weski wordt verdacht van het doorspelen van criminele informatie. Aangezien ik graag kennis wilde maken met Ridou-

an Taghi heb ik hem een brief geschreven met een voorstel (zie Bijlage 2). Via zijn nieuwe advocaat, Michael Ruperti, heeft hij mij laten weten dat hij niet wilde meewerken.

HOOFDSTUK 1

De vroege jaren van Ridouan Taghi

Taghi is als kind een iele, kwetsbare jongen. 'De Kleine' noemden zijn vrienden hem. Volgens bronnen in het criminele milieu is hij in zijn jonge jaren meerdere keren bestolen en mishandeld door oudere of sterkere jongens, maar de kleine Taghi gaat zijn belagers niet uit de weg. Hij is niet op zijn mondje gevallen en weet zijn belagers van zich af te schudden. Een aantal van hen zou later zijn compagnon in de misdaad worden.

'*Wie jong instapt, ervaart slechts dat misdaad loont,*' zegt politieman Max Daniel in een tweet als reactie op een publiek optreden. Zo gaat het met menige jongen die opgroeit in de Amsterdamse wijk De Pijp, in Amsterdam-Zuidoost, het Rotterdamse Delfshaven of het Utrechtse Overvecht. De jongens komen uit relatief grote migrantengezinnen, met een lieve zorgzame moeder en aan het hoofd een strenge vader, die probeert zijn kinderen, vaak op hardhandige wijze, op het rechte pad te houden. Dat lukt meestal niet in een samenleving waar het grote geld lonkt en het avontuur lokt.

Jongens uit een doorsneemigrantenmilieu dromen van een

latere carrière als professional in de wereld van kickboksen, rapmuziek of voetbal. Daar vind je het grote geld, maar dat is niet voor iedereen weggelegd. Een relatief groot aantal wordt lid van een jeugdbende en komt al op jonge leeftijd in aanraking met de politie, vanwege winkelinbraak, diefstal of straatroof. De meerderheid houdt het dan voor gezien, ontmoet een vriendin en stapt uit de misdaad. Een klein deel raakt verslaafd en belandt in de gevangenis. Slechts een enkeling, zoals Ridouan Taghi, is in staat een veelbelovende carrière op te bouwen in de misdaad. Daar heb je lef voor nodig, een beetje geluk, ijzeren ballen en brains.

Op zijn lagere school in Vianen was de kleine Ridouan een leergierige leerling, maar hij viel ook op door zijn opstandige gedrag. Hij had toen al een kort lontje. De journalist Jan Meeus laat in een podcast weten dat Taghi zowel op de lagere als op de middelbare school is weggestuurd vanwege zijn gedrag en vechtpartijen.[1]

Taghi onderscheidde zich al vroeg door zijn handelsgeest. Dat heeft hij van geen vreemde. Naar verluidt zou zijn opa al een eigen hasjlijn hebben opgezet tussen Marokko en Nederland. *'Dit soort verhalen,'* zegt zijn advocaat Inez Weski, *'zoals over zijn opa of nu weer een absurd pestverhaal op een schoolplein, kan niet anders worden gezien dan als valse beeldvorming.'* De opa blijkt lange tijd, tot zijn pensioen, burgemeester te zijn geweest met een onberispelijke reputatie. *'Er is dus niets overgenomen aan hasjlijnen van een opa,'* meent Weski. *'Kennelijk kan dit soort kwade geruchten eeuwig en ongehinderd voortleven.'*

1 Jan Meeus, 'De nieuwe cocaïnebaronnen van Nederland,' in, *NRC,* 22 februari 2019.

Wie Marokko een beetje kent, weet dat het een het ander niet hoeft uit te sluiten. In een ander verhaal draait het om de hasjlijnen van zijn vader, die hij zou hebben omgebouwd tot handelslijnen in cocaïne. Dat bleek zeer lucratief en de winsten liepen op tot 75.000 euro per kilo coke.

Ridouan Taghi is in het begin van de jaren negentig nog een onbekend lid van een snelgroeiend leger aan jonge mensen die hun geld verdienen in de drugshandel. De opkomst van die handel is niet los te zien van het Nederlandse gedoogbeleid dat halverwege de jaren zeventig is geïntroduceerd. De verkoop van kleine hoeveelheden hasj aan consumenten wordt niet gelegaliseerd, maar ook niet strafrechtelijk vervolgd. Vandaar de term 'gedogen'. De jonge Taghi werpt zich op de straathandel in hasj, die meestal verkocht wordt in stukjes van een gram, verpakt in aluminiumfolie. Ondanks de aanwezigheid van een coffeeshop in Vianen wordt er begin jaren negentig ook volop op straat gehandeld door stukjesverkopers als de jonge Taghi. In eerste instantie was hij een kleine scharrelaar, maar hij rook toen al aan het grote geld. De jongens hingen rond op schoolpleinen en bij het Hertenkamp, een kinderboerderij aan de rand van het historische centrum van Vianen.[2] Op straat leerde Ridouan Taghi ook de boevenlogica kennen. Die leer je niet op school. In die periode vonden er ook straatraces plaats op de Amsterdamsestraatweg in Utrecht en op bedrijventerreinen in de buurt. In een half jaar vielen er acht doden. Of Taghi aan de races heeft deelgenomen, weten we niet.

In de jaren negentig maakt Ridouan deel uit van de Utrechtse

2 *Podcast NRC*, Cocaïnekoorts, aflevering 2.

jeugdbende Bad Boys. Die naam gebruikten de leden van deze overlastgevende jeugdgroep als een 'tag', de handtekening onder gespoten graffiti. Volgens sommige bronnen is 'bad' de straatafkorting van *black and dangerous*, maar er zijn ook bronnen die het hebben over *black and deadly*. De veertig tot vijftig leden van de jeugdbende zijn vooral jongens van Marokkaanse, Surinaamse en Antilliaanse huize. Een groot aantal komt gedurende deze periode in aanraking met de politie vanwege winkeldiefstal, straatroof en openlijke geweldpleging. De jongens waren vooral actief bij de Amsterdamsestraatweg in Utrecht en in het winkelcentrum City Plaza te Nieuwegein. Ze zorgden daar voor veel overlast en pleegden inbraken.[3] Misdaad levert ook status op. De jeugdbende Bad Boys zou een belangrijke rekruteringsbasis vormen voor de criminele organisatie van de latere drugsbaron Taghi.

Ridouan Taghi is beslist niet dom. Hij volgde een vwo-opleiding in Nieuwegein, maar brak die af in de vijfde klas. In 1992 is Taghi voor het eerst veroordeeld voor overvallen en het bezit van vuurwapens. Tussen 1992 en 1998 werd hij veroordeeld voor een reeks inbraken, wapenbezit en het verlaten van de plaats van een ongeval. Volgens een bron in het Amsterdamse criminele milieu begint Taghi in die tijd kilo's hasj in te kopen in Amsterdam, om die in Nieuwegein en Vianen door te verkopen. Als hij zelf hasj gaat importeren uit Marokko krijgt de twintiger de wind in de zeilen.

De Kleine uit Vianen of 'Freggel', zoals hij ook wel eens wordt genoemd, is als volwassene 1,76 meter lang, niet meer opvallend klein. In de zomer van 1999 is hij getrouwd met een in Den

3 *Idem*, aflevering 2.

Haag geboren vrouw met Marokkaanse wortels. Ze gaan in Vianen wonen en krijgen tussen 2000 en 2006 vier kinderen. Zijn vrouw en kinderen blijven, opvallend genoeg, steeds buiten beeld. Naar ik aanneem is dat een voorzorgsmaatregel in verband met hun veiligheid.

De ooit zo fragiele verkoper van stukjes hasj groeit uit tot een serieuze speler in de hasjsmokkel. Door zijn impulsiviteit en bloeddorst, zijn vermogen om in korte tijd veel geld te verdienen in het hasj- en later in het cocaïnecircuit, en zijn sociale handigheid wordt hij een 'patron'. Het verhaal wil dat in die tijd Taghi de banden met een aantal jeugdvrienden uit Nieuwegein heeft aangehaald. Ze worden zijn adjudanten in een zeer winstgevende criminele organisatie. Taghi verwerft ook een meedogenloze reputatie.[4] Met slachtoffers toont hij geen medelijden. De vraag is hoe de kleine Taghi dat voor elkaar heeft gekregen. Volgens sommige bronnen regelde hij via een familielid toegang tot een hasjlijn, maar dit wordt ontkend door Inez Weski. Toch zijn familiebanden heel belangrijk, zoals ook in dit dossier zal blijken.

De drugs werden in razendsnelle, opblaasbare speedboten, zogeheten zodiacs, vanuit Marokko naar Spanje vervoerd. Naar ik aanneem onder toeziend oog van de Marokkaanse autoriteiten. Op sommige dagen wel vijftien keer per etmaal. De hasjlijn werd vervolgens gebruikt om vanuit Panama, via Marokko, ook cocaïne naar Europa te smokkelen. Die coke ging wekelijks, met zo'n 1000 kilo tegelijk, naar Spanje. Aanvankelijk dachten de smokkelaars nog dat het om hasj ging, maar ze bleken cocaïne in hun gesmokkelde lading te hebben. Een familielid van Taghi, Tarik Abdellaoui, kwam hierachter en

4 *Podcast Het Parool*, Een veelkoppig monster, aflevering 1, 26 juni 2021.